

Z m e d a

Vendar so me partizani - *Narodno Osvobodilni Borci* - še posebej tedaj, ko so me dobili v roke, ožigosali v svojem novem, *osvobodilnem* jeziku za *Izdajalca Slovenskega Naroda*, pa še dvakratnega povrhu:

-*Narodni Izdajalec* da sem postal, ker sem prej, kot njihov usposobljeni *pešadijski oficir*, pobegnil od partizanov --to se pravi, po starem, po (S)-povedano-- zato ker nisem hotel, kot oni, pobijati golorokih Slovencev;

-*Narodni Izdajalec* da sem postal, ker sem prostovoljno prestopil v --po novem, po (N)-povedano-- *izdajniško vojsko* domobrancev. To pa spet pomeni --po (S)-povedano, ker sem z orožjem branil, da bi (N)-*Narodno Osvobodilni Borci* morili zavedne Slovence.

Da so (N)-*NOBorci* sami od sebe, to se pravi, da je slovenski nočni okupator, še prej kot nacistični, začel (S)-klati odnosno (N)-*likvidirati* zavedne Slovence, je dandanes že splošno znano in priznано. O tem nima smisla izgubljati besedi. S svojim mesarjenjem pa so ti začetni (S)-klavci prisilili zaznamovane žrtve, to se pravi (N)-*izdajalce*, na krvav odgovor, saj tisti zaznamovani pri vsej svoji zaljubljenosti v slovenstvo niso bili tako neumni, da bi se pustili mirno mučiti in klati za izmišljotine, ki jim niso verjeli.

Tedaj je nastala krilatica „Brat brata“. Ta pa ni letela na začetne klavce, na tiste, ki so bratomor začeli, ampak na druge, na tiste ki so vračali milo za drago, največkrat prepozno in iz obupa. Niso več videli drugega izhoda, da rešijo življenje, svoje lastno in svojih dragih, pred slovenskimi pijavkami.

Te so bile izbirčne. Dišala jim je samo slovenska kri.

Začetni mesarji pa so znali ribariti v kalnem. Še povečevali so zmedo. Samo z njo so lahko ohranjali svoj poklic in svoje odjemalce. Kot sem že prej dejal, so tudi mene vzeli na piko. Dobil sem od njih naslov *Izdajalca Slovenskega Naroda*.

Še danes se me ta čast drži, toda sedaj nanjo še manj porajtam, kot sem včasih. Zavedel sem se, da je to

izraz v novem slovenskem jeziku, ki v starem - mojem - pomeni nekaj prav nasprotnega. Še ponosen sem nanjo-

--Saj sem Slovincem in bom Slovincem do konca svojih dni dopovedoval in (N)-*izdajal* (S)-resnico o (N)-*Narodno Osvobodilni Borbi*, tisto (S)-resnico, ki sem jo jaz sam doživljal najprej v fašističnem taborišču smrti na Rabu, navrh kot usposobljeni partizanski oficir, nazadnje pa kot domo-branec v borbah in na dnu brezna.

--Saj se vse tisto, proti čemer sem se jaz boril, kar sem Slovincem (S)-dopovedoval, odnosno (N)-*izdajal*, ruši s takim smradom, da marsikateri sedaj beže pred njim kot pred kugo. Drugi pa si rajši tiščijo nosove in gledajo proč. Poredili so se bili v tem gnoju.

Število slovenskih (N)-*Narodnih Izdajalcev* se stalno večja. Kar sem jaz vedel že pred pol stoletja, danes čivkajo vrabci na strehi. Ni čuda, da imam pri tem občutek zadoščenja.

Zakaj in čemu zmeda

Iz zgornjega lahko vsak sam razbere, kako zmešano in zamešano govorico sedaj Slovenci med seboj govorimo.

Čuda pa ni! Stari, (N)-izdajalski jezik je bil v domovini skoro pol stoletja prepovedan. Mnogi so se ga že odvadili. Starši, iz bojazni pred ustrahovalno oblastjo, niso hoteli vzgajati svojih otrok za (N)-izdajalce, odnosno za (S)-izdajalce svojega prepričanja. Začeli so v družini sami govoriti po novem. Za nove slovenske generacije je novi, (N)-osvobodilni jezik, jezik sovraštva do slovenske tradicije, postal materin jezik.

Čisto drugače, kot se je zgodilo s starim rokovnjaškim jezikom za časa Napoleona. Izginili rokovnjači, izginil tudi njihov jezik.

V starih, turških časih so si sultani v Carigradu znali privzgojiti iz fantičev, ugrabljenih na Slovenskem, svoje najbolj predrzne, udarne in zveste vojake - turške janičarje.

Novopečeni slovenski sultani pa so si prav tako znali z (N)-osvobodilnim slovenskim jezikom privzgojiti zateleban, zvest, predrzen rod slovenskih janičarjev. Kako naj se ti sporazumejo in spravijo s Slovenci starega kova! Moderni Juriji Kozjaki ne rastejo za vsakim grmom!

Zdaj si pa poskušajmo še dopovedati, da nam je ta jezik prišel iz tujine. Meni vsaj je to težko, ker sem bil sam zraven, ko je zmeda nastajala. Občutil sem, da se jezik spreminja, a v začetku nisem vedel, čemu novi pomeni besed. Po preživetju taborišča smrti na Rabu, kasneje kot prisiljeni partizan, od tam kot prostovoljni domobranec, po breznu *Temeljev Osvobojenja* in po življenskih izkušnjah preteklega pol stoletja sem postal pametnejši.

Pogled na kup mrličev in človeških žrtev v smrtnem boju na dnu brezna človeku ohromi srce. Ali je res mogoče, da so to strahoto povzročili Slovenci? Ljudje, ki naj bi bili člani mojega lastnega naroda?

Po drugi strani pa dobi zdrava pamet prosto pot. Ob strelah, polzeči krvi, cedečih se človeških možganih, vzdihih in

molitvah stoterih umirajočih žrtev sovraštva, človeku postane naenkrat vse popolnoma jasno.

To je čisto nekaj drugega kot pa ob fašističnem *coprifuoco*, za utrjenim blokom in za zaprtimi vrati sanjariti v plemeniti želji o narodnem osvobojenju.

Gomila nagih, pomorjenih, zavednih Slovencev mi je vse pokazala in vse dokazala. Že do tedaj nisem imel pomislekov glede svojega domobranstva. Če bi jih bil imel, bi tedaj izginili vsi.

Nisem se zmotil, ko sem ušel od partizanov in vstopil v domobrance! Vsaka zmeda je postala nemogoča!

To, dokončno potrdilo in slovensko pooblastilo za moje domobranstvo, bi rad posredoval svojim bralcem.

Jim pomagal iz zmede.

Toda, ali bom to zmogel?

Koliko mladine iz novega slovenskega rodu že zna misliti s svojo lastno glavo?

Absolutna Znanstvena Domišljija

V tistih časih se je Absolutna Znanstvena -Leninova-Domišljija preoblekla v praznje odelo *Absolutne Znanstvene Resnice*. Tako vsaj so jo njeni preroki imenovali. Razodela se je tudi priznanim in izbranim slovenskim pametnjakovičem. Takim, ki bi bili sicer sposobni, da na novo iznajdejo smodnik. Med njimi sta bila tudi mojstra stare slovenske besede J. Vidmar in E. Kocbek

Obenem z razodetjem pa je prišla obljuba in vizija, da je samo njenim izbrancem zagotovljena oblast v Sloveniji. Pa tudi slava, da naj bi bili oni tisti, ki so prepeljali slovenski narod v nov vek. Vek *Absolutne Znanstvene Resnice*, ki da bo trajal -tako razodetje je vsaj doživel prerok Kardelj-najmanj tisoč let. Podobno kot je Hitler obljubljal Nemcem za svoj golaž.

En sam pogoj je veljal za tak uspeh. Slovenskemu narodu da morajo vcepiti medsebojno sovraštvo, zavito v zlati papir *Osvobojenja od okupatorja in Upora proti Nacizmu*. Tak papirček, ki pa mora biti na notranji strani rdeč, bo kot kanarček za mačka. Tako močna vaba bo, da se ji Slovenci ne bodo mogli odreči. Prav gotovo, da bodo šli na limanice bodoče tisočletne oblasti.

Tako se je do pičice zgodilo.

Toda Slovenci niso hoteli vsi na lim. Preveč dobro so poznali pametnjaštvo preoblečenih Leninovih prerokov.

Ti pa, kaj so vedeli drugega, so v odgovor ustanovili Ustrahovalno Fronto Slovenskega Naroda, ki so jo po izročilu Absolutne Znanstvene Domišljije takoj po napadu Hitlerja na Rusijo, ne prej, preimenovali v *Osvobodilno*. Ta je imela namen, da Slovence kot cucke privede zlepa ali zgrda pod okrilje Absolutne Znanstvene Domišljije in pod oblast njenih edinih, pravovernih Leninovih prerokov. Tam da bo obvladal novi, ustrahovalni, to se pravi *osvobodilni jezik*, glasnik slovenskega ustrahovalnega, to se pravi *osvobodilnega* sovraštva.

Novemu *osvobodilno*-ustrahovalnemu slovenskemu jeziku so s tem postavili temelj.

Slovenski osvobodilni stolp

Novi slovenski jezik se je začel hitro uveljavljati. Za zmago Absolutne Znanstvene Domišljije in za dosego oblasti njenih bojevitih prerokov je bilo treba iz Slovenije pregnati zdravo pamet in pomoriti njene nosilce - zavedne Slovence.

Ti umori so dobili oznako *Likvidacij izdajalcev* ali pa *Je že kaj naredil*. Za Upor proti Nacizmu so morali padati - ne tuji okupatorji - ampak Slovenci sami. Ti so dobili ime *Žrtve morajo biti*.

Borba za *osvobojenje* odnosno za *upor proti nacifasiizmu* sta pomenila teror *Narodno Osvobodilnih Borcev* nad golokrokimi Slovenci. Če so ljudje le mogli, so bežali pred ustrahovalno oblastjo lastnega, nočnega okupatorja pod zaščito tujega, dnevnega okupatorja, ki jim je pustil živeti. Kdor pa ni mogel in se je takemu ustrahovanju upiral, v novem jeziku ni smel ostati več slovenski narodnjak. Postati je moral, kot jaz sam, *Izdajalec Slovenskega Naroda*.

Prevara, tisočkrat z bičem vsiljena, je dobila naličnico prepričljive resnice. Častitljive slovenske besede so postale kričava obleka za slovensko sovraštvo.

Tedaj smo si Slovenci začeli graditi svoj lastni, ne babilonski ampak *osvobodilni* stolp. Kot ob babilonskem, smo se ob njem začeli razhajati. Zgrajen je bil po navdihu sinov Absolutne Znanstvene Domišljije, to se pravi Ropa, Požiga in Umora. Segel naj bi do neba, od tam pregnal starega Boga, na njegovo mesto pa ustoličil Absolutno Znanstveno Domišljijo.

Toda stolp je bil zgrajen iz samega slovenskega blata in gnoja. Zob časa se ga loteva, četudi je ves ometan z bleščečo *osvobodilnostjo* in *uporom proti fašizmu*. Seseda se. Na *sončni strani Alp* je zasmrdelo.

Nič zato! Slovenci imamo že utrjene nosove. Še ponosni smo na ta gnoj, češ da je *Osvobodilni*, češ da je simbol našega *Upora proti Nacizmu*. Najbolj pa zaradi tega, ker da je to naš lasten, slovenski gnoj. Nihče drug ga ne more ponarediti.

Zato tudi njegovim smrdečim zidarjem plačujemo visoke pokojnine za njihove krvave zasluge. Roke slovenskih množičnih morilcev zasipavamo z *osvobodilnimi* rožami, da se na njih ne bi opazila slovenska kri. Da bi pa ta gnoj zmetali na gnojišče slovenske zgodovine, nam še na misel ne pride.

Saj smo *osvobojeni* Slovenci in slovenska zgodovina takega gnojišča nikoli ni poznala!

Slovenski janičarski jezik za „Temelje Osvobojenja“

Kdo bi si torej upal ta gnoj pokidati! Saj smo prepričani, da se bo izkazal kot izredno trdno sredstvo za temelje in vzpon naše tolikanj zasanjane slovenske države. Ohraniti da ga moramo. Če že smrdi drugim, pa jim naj! Nas samih pa smrad naših polnih hlač ne doseže, saj med seboj uporabljamo naše zanesljivo uspešno protisredstvo, to se pravi - Slovenski Janičarski Jezik - glasnik *nove slovenske kulture*.

Spričo takšnega nastrojenja sem se zamislil. Ali naj še naprej pišem v starem jeziku, da bi me razumeli samo tisti, ki za moja doživetja in moja dokončna spoznanja ob kupu pomorjenih v breznu že zdavnaj vedo? Da bi me ob samem pisanju spet stresala groza?

Stari, tradicionalni slovenski jezik je za take primere preveč pesimističen, mrk, grozoten. Novi slovenski rodovi ga tudi zaradi tega zavračajo.

Novi (N)-osvobodilni, janičarski slovenski jezik je popolnoma drugačen. Četudi varljiv, je junaško melodičen, ima veliko alkemičnih lastnosti.

---Najgrše strasti nagradi z najplemenitejšimi slovenskimi besedami,

---Gnoj spreminja v zlato, strahopetne morilce v narodne heroje.

---Potuho množičnim morilcem imenuje narodno spravo.

---Zna pričarati sonce na krvavo stran Alp.

---Prija janičarskemu rodu Slovencev, ker jih zaziblje v zmagoslavje *plemenite Narodno Osvobodilne Borbe in Upora proti Nacizmu*, ki da sta sama samcata končno premagala ves mogočni Hitlerjev vojaški stroj, ga mimogrede vrgla iz Slovenije in na ta način ves slovenski narod navdala z zavestjo *samoosvoboditeljev*.

Zato sem se odločil, da pokol Slovenskih Domobrancev opišem v slovenskem janičarskem jeziku in ga v istem jeziku proglasim za *Temelje Osvobojenja*.

Toda pisanje v novem slovenskem jeziku me je stalo velikega napora. Zato naj mi oprostijo eni in drugi, prej častilci janičarskega jezika kot gojitelji starega, tradicionalnega.

Med te zadnje, slovenske matere stare vrste sin, se štejem tudi jaz sam. Star sem že. V novem jeziku je še misel okorna in pero se rado zatika. Dostikrat se ne najdem. Ne morem najti pravega janičarskega izraza za staro misel, nehote zaidem na staro progo. Prepričan pa sem, da me bodo slovenski bralci s svojo dognano dvojezičnostjo in v svesti globine in širine slovenskega janičarskega jezika vsi prav dobro razumeli.

Verodostojnost mojega pripovedovanja

Mislim, da mi ni treba poudarjati svoje verodostojnosti. Bil sem sam priča te zadnje in edine zmagovite ofenzive *NOV - Temeljev Osvobojenja*, občutil sem jo na svoji lastni koži. Eden izmed redkih sem, ki si sploh upa na dan z njenimi skrivnostmi.

Tudi s tisto njeno skrivnostjo, da se skozi vse *Temelje Osvobojenja* nisem nikoli srečal s pošastima komunizma ali stalinizma. Tidve sta se menda mudili samo v Ljubljani.

Mene so povsod držali v pesti samo *Narodno Osvobodilni Borci*, odnosno *Uporniki proti fašizmu*, Slovenci iz mesa in kosti, z navadno rdečo zvezdo na kapah. Komunistične uniforme nisem nikjer videl. Še danes si ne morem misliti, kakšna naj bi pravzaprav bila. Morda so to bili to tisti srpi in kladiva, ali „OF“ na zvezdah komisarjev.

Ko v opisu omenjam partizane ali *Narodno Osvobodilne Borce*, pomenijo za mene eno in isto.

Pisem izključno iz spomina. Ta pa po skoro pol stoletja ni več tako zanesljiv, kot je bil včasih. Skraja sem se dolgo trudil, da mi prestane grozote ne bi grenile življenja. Skušal sem jih pozabljati. K temu me je tudi silila skrb za družino, za ženo in za najinih sedem otrok. Danes se mi pa ježe lasje, ko po spominu brskam za podrobnostmi.

Toda rajši sem pomanjkljiv, kakor pa da bi kaj pretiraval.

Sicer pa bi bilo to vse preveč težko. Resničnost je dostikrat presegla vsako možno domišljijo in vse, kar napišem, je še vedno premalo. Kritične prizore sem pa tudi z drugimi rešenci večkrat premleval in tudi dajal odgovore na ujedljiva vprašanja nejevernežev. Morda je večnost, ki sem jo med ofenzivo že določno čutil pred seboj, v kakšnem trenutku pritegnila nase vso mojo pozornost in se tedaj nisem brigal za zunanji svet. Morda je bilo moje dožemanje včasih

enostransko, nepopolno. Zato je netočnost v kakšni podrobnosti mogoča. Prav rad jo bom popravil, če mi jo kdo verodostojno prikaže.

Toda to velja samo za podrobnosti. V bistvenih stvareh je pa vsaka pomota izključena. Dogajale so se tako, kot jih opisujem po svoji najboljši volji za resničnost in po stokrat preverjeni zavesti.

Naj mi ne zamerijo tisti NOBorci, ki sem jih v tej ofenzivi prepoznal, pa jih ne imenujem. Pozabil sem ali pa nisem popolnoma gotov njihovih imen. Rad jih bom imenoval, če me na to opozorijo. Sicer pa kaj takega ne pričakujem. Kdo od njih se bo pustil motiti v mirnem, ošabnem uživanju svoje *krvavo zaslužene osvobodilno borčevske pokojnine?*!

Prav zaradi verodostojnosti navajam samo imena tistih NOBorcev, ki sem jih skozi *Temelje Osvobojenja* osebno in po imenu prepoznal. Vsa navedena so resnična. Pozno prihajajo na dan samo zaradi tega, ker bi njihovo prezgodnje navajanje bilo *nevarno za zdravje* mojih sorodnikov v stari domovini. Sedaj pravijio, da je nevarnost že minila. Prepričali me pa še niso.

S hudim notranjim odporom navajam imena tudi tistih NOBorcev, katerih otroci dandanes vede ali nevede z dobrimi deli zadostujejo za divjost svojih staršev. Takšnim očetom človek najlažje odpusti.

Saj je očito, da je v tistih razbrzdanih časih Satanova izkušnja napuha, z obljubo neomejene oblasti nad življenjem ali smrtjo svojih prijateljev ali sovražnikov, bila zanje premočna, da bi se ji mogli upirati.

Tajnost

Temeljev Osvobojenja in njen pomen

Moji mrtvi soborci prav gotovo ne potrebujejo zatrjevanja o moji verodostojnosti. Kaj vse bi oni še dodali! Ne pišem zanje, četudi po priganjanju njihovega opomina in v izpolnitev svoje lastne zaobljube.

Pišem zato, da bi moje pričevanje postalo eden od verodostojnih dokumentov za zgodovino *Narodno Osvobodilne Borbe*, saj *Stare Kosti* žrtev *NOB*, skrite po vsej Sloveniji, ne predstavljajo za tovariše zgodovinarje veljavne dokumentacije. Praviijo, da nima smisla, da bi preštevali njih ogromne kupe, še manj pa da bi preštevali množico njihovih *herojskih* mesarjev!

Pomagati moram, da se končno vendarle pretrga tisti težki zastor tajinstvenosti in konspiracije, za katerim je *OF* opravljala svoje krvniško delo, obenem se pa mazala z vsemi mogočimi prevarantskimi lepotili. Samo na ta način se je lahko -nagnusna čarovnica- kazala pred zastorom kot *očarljiva vila osvobojenja*.

Potrebna je trda sirkova krtača in močan lug resnice, da odstraniš vse pudre, šminke, rdečila *borbe proti okupatorju, upora proti nacizmu, proti narodnemu izdajstvu, proti sodelovanju s sovražnikom, za smrt fašizma in svobodo naroda*. Drugače pa ne moreš priti do resničnega obraza *Osvobodilne Fronte*. Šele ob njem se zaveš, da njene kože slovenstva, *osvobodilnosti in upora proti nacizmu* nikjer ni in se ti zareži nasproti samo gola mrtvaška glava slovenske množične nasilne smrti.

Ofenziva *Temeljev Osvobojenja* ni bila pripravljena za potrebe slovenskih širokih ljudskih množic. Prav nasprotno! Slovenske široke ljudske množice niso nikoli bile dovolj *zgrajene*, da bi mogle doumeti vzvišenost takšnega *Osvobajanja in Upora proti Nacizmu*.

Ofenziva se je morala izvojevati za njihovim hrbtom, zato da zanje zunanja pravljica o *Uporu in Osvobojenju* ne bi zvođenela.

Vzorec *Narodno Osvobodilne Borbe* in njenih Herojev

Prav iz te nuje za tajinstvenost, iz zavesti, da resničnega stanja ne sme razodeti svojim zatelebanim vernikom, prav iz tega po zdravi pameti lahko sklepamo o bistvu in namenih *Narodno Osvobodilne Borbe*:

Tajnost za ofenzivo *Temeljev Osvobojenja* je bila takrat zagotovljena. Žrtve -edine možne priče- naj bi za vedno izginile iz površja zemlje. Vsi obziri za slovenski in neslovenski zunanji svet so odpadli.

Osvobojenje je bilo že prišlo samo od sebe. Nacizem je bil že mrtev.

Narodno Osvobodilni Borci, sedaj čisto sami med seboj, so se končno le lahko požvižgali na oklep svoje *Osvobodilne Borbe in Upora proti Nacizmu*. Bil je to težak oklep, pod katerim so do tedaj morali z jezikom za stisnjenimi zobmi zavajati in *osvobajati* Slovence.

Sedaj pa so vse vezi odpadle. Še naročeno jim je bilo, naj potolčejo svoje žrtve z vso težo svoje mesarske zavednosti. Vsak od njih se je sam od sebe lahko po mili volji predajal svojim junaškim nagonom. Hotel se je pred ostalimi izkazati kot volk v svojem volčjem krdelu.

Prav zato je verodostojen opis *NOBorcev*, soudeležencev pri *Temeljih Osvobojenja* tako zgovoren, pristen in zgoščen prikaz razgaljene nagote celotne *Narodno Osvobodilne Borbe*. Kot njen naročen vzorec je, kot izložba njenega bistva in njenih zaupnih podrobnosti. Ostane nam kot nespačen kalup *borbenosti in junaštev NOBorcev* v vseh njihovih *borbah in zmagah*.

Delo bodočih slovenskih zgodovinarjev bi gotovo ostalo nepopolno, če tega mojega dokumentiranega prispevka k zgodovini *NOB* ne bi upoštevali.

Koliko bi še ostalo od nacističnega satanizma, če bi mu izbrisali Auschwitz, Dachau, Treblinko in njegova ostala uničevalna taborišča?

Koliko bi še ostalo od *NOB*, če bi ji izbrisali Kočevski Rog, Teharje, pomor nedolžnih otročičev prav tam, in ostala *NOB* morišča, pa se ne bi dalo vsaj na videz opravičevati z majhnimi pomotami, osebnimi maščevanji, krajevnimi nujnostmi *NOBorbe* proti okupatorju in njenega *Upora proti Nacizmu*?

Temelji Osvobojenja so samo krona partizanstva. Brez vsakega dvoma so v vsem zanesljiv predstavnik in popolno razodetje celotne *Narodno Osvobodilne Borbe*.

Kaj je *NOB* v resnici bila ?

To kar sem jaz osebno doživljal v *Temeljih Osvobojenja*, to so v večji ali manjši meri morale prestajati vse tiste slovenske (*N*)-*Stare Kosti*, raztresene dandanes širom slovenske zemlje. Toda njihova *Zasuta Usta* samo molče trobentajo. Zato mora biti moje pričevanje poleg drugih tem glasnejše, da si bodo naši zanamci nekoč lahko ustvarili svoje lastno, nepristransko mnenje, kaj sta *OF* in *NOB* v resnici bili:

-Ali zavestna epopeja celotnega slovenskega naroda za ustvarjanje trdnega temelja svoje narodne samozvesti in svoje lastne državnosti,

-ali pa brezsmiselna, strahotna groteska, razkošna predstava v slovenskem cirkusu zgodovine, ob igranju osvobodilnih citer njenih modernih *Neronov*, namenjenih za navduševanje in za bodoči vzpon v življenje priklicane slovenske razumske in butalske sodrge.

Ustvarili si bodo eno ali drugo splošno mnenje šele naši zanamci -

- tedaj, ko se bo zdrava pamet vrnila v Slovenijo;
- tedaj, ko se bodo Slovenci zedinili na enoten slovenski jezik;

- tedaj, ko se bodo zavedli, da bi v maju leta 1945, zaradi popolne zmage Velikih Zaveznikov nad Nacizmom, kot smo to vsi Slovenci pričakovali, prišla za Slovenijo svoboda, **tudi če OF, NOB, odnosno slovenskih partizanov sploh ne bi bilo.**

Tedaj se bodo naši zanamci zavedli, da jim brez OF, NOB, odnosno brez slovenskih partizanov, ne bi bilo treba skrbeti za kupe slovenskih (N)-*Starih Kosti*, to se pravi za ostanke starih (S)-zavednih Slovencev, mučenih in pomorjenih od (N)-*Narodno Osvobodilnih Borcev*.

Tedaj se bodo bodoči slovenski rodovi zavedli, da jim ne bi bilo treba živeti v potuhnjenosti,

- živeti ob vzponu slovenske slabe vesti, v strahu pred resnico, v strahu še pred domobranskim imenom;

- živeti ob slabi vesti zaradi slovenskih (N)-*Narodnih Herojev Osvoboditve*, to se pravi zaradi (S)-Slovenskih Množičnih Morilcev, zaščitenih in nagrajevanih tudi od nove, jare slovenske države;

- živeti na (N)-*sončni*, to se pravi na (S)-krvavi strani Alp;

- živeti *s pobeljenim*, a še vedno krvavim Triglavom na slovenski zastavi.

Pišem predvsem za bodoče slovenske zgodovinarje, ne za sedanje tovariše. Kakšen smisel naj bi imelo moje pisanje za le-te? Izvili in zgradili so se iz zapranih rdečih pleníc. Nalezli so se njihovega rezkega, prodornega, *osvobodilnega* duha. Prekadili so se v dišavah na čast votlim malikom *slovenskega Upora proti Nacizmu in Narodno Osvobodilne Borbe*. Njihov čut za zgodovinsko resničnost je postal zaradi tega prekajen, zakrknjen.

Tudi so se že izrekli. Za nič na svetu se ne bodo hoteli ugrizniti v svoj lastni, slovenski janičarski jezik.

Raje se prepirajo o tem ali je prerok Kardelj v svojem *slovenskem, osvobodilnem* navdušenju, pri pisanju svojega *domoljubnega, brezpogojnega* povelja za pobijanje Slovencev, prav postavil pičice na i.

Upravičenost gesla TEMELJI OSVOBOJENJA

Pričajo nam tovariši, pisatelji častitljive zgodovine *Narodno Osvobodilne Borbe* kako je *NOV*, kot vojaška veja *Osvobodilne Fronte*, izvojevala celo vrsto *slavnih zmag* nad nacizmom za časa svojega obstoja. Kot da, recimo, tista neznatna praska pri Stalingradu za osvobojenje Slovenije sploh ne bi bila potrebna. *NOB* da bi izvojevala osvobojenje tudi brez nje.

O takih *zmagah* je napisanih toliko knjig, da se pod njimi šibijo knjižne police. O najbolj pomembni, odločilni taki *zmagi NOV* v Kočevskem Rogu junija 1945 pa ni nikjer nobenega sledu.

Prav lahko razumemo zadržanost teh pisateljev glede uspešnosti partizanskih klavcev. V skrbi za blagor *slovenskih širokih ljudskih množic* niso hoteli, da bi prišla na dan obseg in učinkovitost tega tajnega orožja *NOB* za dosego njene zmage. Takšno orožje bi še kdaj utegnilo priti prav.

Tudi o spoznavnem geslu, ki ga dobi vsaka pomembna vojaška operacija, ni nikjer ne duha ne sluha. Ker pa je bila zmaga v tej ofenzivi zares imenitna, ji moramo podeliti spoznavno ime, da se ne izgubi med drugimi *slavnimi zmagami NOV*.

Odločilno pomembnost ofenzive v Kočevskem Rogu je že iz strateških razlogov nemogoče zanikati.

Navidezni *sovražnik OF*, to je tuji okupator, se je iz matične Slovenije umaknil sam, ne da bi se ga *NOBorci* kdaj upali odločilno lotiti. Kljub podarjenemu osvobojenju od tujega okupatorja je bilo za namene *OF* še vse premalo slovenske krvi prelite, premalo je še padlo tistih žrtev, ki bi morale biti.

Vprašanje pravega sovražnika *NOB*, to je vprašanje Slovenskih Domobrancev, ki so se upirali predpisom *OF* za osvobojenje njene vrste, še ni bilo rešeno. Negotovost *Osvobojenja OF* zvrsti je kot Damoklejev meč visela v zraku.

Končna, uničevalna zmaga oboroženih *NOBorcev* nad zvezanimi domobranci, podarjenimi od Angležev, je postala nekaj nujnega, nekaj samo po sebi umevnega.

Domobranci, četudi razoroženi, so bili izredno nevarni. Preveč so vedeli, preveč dobro so poznali *OF in NOB*. Utegnili bi okužiti slovenske široke ljudske množice, ki jih je *OF* zahtevala za sebe.

Kot so Židje ogražali Hitlerjevo tisočletno nemško arijsko cesarstvo, tako so domobranci ogražali Kardeljev tisočletni vek vesoljnega in slovenskega blagostanja.

Istemu problemu, enaka dokončna resitev (*Endlösung*)!

V isti meri kot je uničevalno taborišče Auschwitz s svojimi plinskimi prhami in krematoriji postalo simbol nacistične *Endlösung* židovskega vprašanja, prav tako so Roška brezna postala za *OF* simbol za dokončno rešitev *-Endlösung-*domobranskega vprašanja.

Mala *Slovenska Osvobodilna Fronta* se je vzgledno postavila ob stran velikega nemškega nacizma.

Še presegla ga je, ker je v času *Temeljev Osvobojenja* roka *NOBorcev* v Teharjah iztrgala iz rok slovenskih mater in pomorila njihovo najdražje, njihove nedolžne slovenske otročiče. Matere, blazne v njihovem materinskem trpljenju, pa je nekaj časa še pustila pri življenju, navrh jih je pa pobila, da ne bi mogle pričati o *slavni zmagi NOB* nad slovenskimi dojenčki.

Kaj takega ni delal niti kralj Herod, niti nacisti. Ti so s plinom morili matere skupaj z otroki. A *Osvobodilna Fronta* jih je presegla.

Ni čuda, da se moderni slovenski janičarji tako petelinijo na svoji osvobodilni grmadi gnoja!

V janičarskem jeziku postanejo ob tolikšnem kupu samega blata *Temelji Osvobojenja* gotovo kot naprimernejše geslo za pokol domobrancev v Kočevskem Rogu.